

NIJMEGENAAR Engin Güngör is veel geld misgelopen, maar een hoop sterke verhalen rijker

In Turkije kan het altijd nóg gekker

Soms denkt hij met heimwee terug aan Nijmegen. Maar in Turkije is Nijmegenaar Engin Güngör (26) al jaren prof. Altinordu Izmir is alweer zijn vijfde club.

door **Daan Appels**

De taxi chauffeur stuurt zijn wagen door Izmir, een stad met ruim twee miljoen inwoners, alsof hij in een ambulance zit. Vol trots vertelt hij over 'zijn' Izmir, de stad die haar eigen economische groei niet kan bijhouden. Luxe kantoorpanden grenzen aan door zwerfhonden aangevreten vuilnisbelten. Izmir is de hectische thuishaven van Engin Güngör (26), van zijn voetbalclub Altinordu. Het verhaal Altinordu begint voor de Nijmegenaar deze zomer. Mehmet Seyit Özkan, een van de vijftig rijkste mensen van Turkije, ruist met het bestuur van Bucaspor, ook uit Izmir. Uit rancune koopt hij Altinordu, legt beslag op zowat heel Bucaspor (hij had zeven miljoen euro in de club zitten) en neemt tachtig jeugdspelers mee naar zijn nieuwe club, uitkomend op het derde profniveau.

Özkan haalt achttien nieuwe selectie spelers, voor wie hij een statig hotel in Kusadasi koopt. „Hij wil binnen vijf jaar terug naar het hoogste niveau. Qua spelersbudget zou Altinordu nu al onderin de Nederlandse eredivisie meedraaien”, vertelt Güngör. De ploeg staat bovenaan. Alleen het kampioenschap telt. Altinordu speelde in de jaren vijftig en zestig tien jaar op het hoogste niveau. „Jarenlang keek er niemand om naar deze club. Nu is alles mogelijk.” Trainers staan in het Euraziatische land onder enorme druk. Güngör geeft lachend een voorbeeld. „We wonnen bij Gaziantepspor elf uitwedstrijden op rij niet. De trainer slachtte de volgende vijf uitwedstrijden een schaaop van de stoep van het clubgebouw. Het moest geluk brengen, maar we wonnen nog steeds niks.”

Zou NEC-trainer Alex Pastoor nou niet direct doen voor De Een-

Engin Güngör viert alweer een succesje met Altinordu Izmir.

foto **Adil Ozsuer**

dracht. Maar het kan gekker. Een van zijn trainers komt op het lumineuze idee de Fatih Sultan Ahmetbrug met de ogen dicht over te rijden. Om geluk af te dwingen. Die brug is waarschijnlijk de drukste van Europa. Güngör schaterlacht. „Die gek reed natuurlijk vol in op een andere auto.”

In de bestuurskamer van Kastamonuspor vecht hij met zijn trainer. Beiden hebben een flink bedrag tegoed. Voorlopig krijgen ze de helft. Zijn trainer, type stierennek met brede torso, flipt. „Hij schreeuwde dat hij mijn geld ook moest krijgen en viel me aan. Met twee handen sloeg ik hem neer. Ik dank mijn leven aan de bestuurders die hem tegenhielden. Drie dagen later kwam hij 's nachts dronken de kamer van een teamgenoot van mij oprennen en trapte er de laptop van diens schoot. Ik zat ernaast. Stonden we weer, met gebalde vuisten tegenover elkaar.”

Soms was de situatie levensbedreigend. „In Oost-Turkije gooieden ze messen en honkballen naar ons hoofd. Ik stak mijn middelvinger op. En in Samsun speelden we eens zonder publiek, omdat er in een wedstrijd daarvoor iemand was vermoord. We speelden gelijk, waardoor wij niet degradeerden

‘300 dagen per jaar zit ik in een hotel. Mijn verloofde zie ik maandelijks’

en zij wel. De fans wachtten ons naderhand op. Wij verkleedden ons, heel slim, als ME'er, inclusief schild en helm. In vijf busjes zijn we de stad uitgereden. Onze eigen bus vertrok later. Zonder ruiten.” De aanvaller verslijt vijf clubs in evenveel Turkse jaren. „Ik ging

overall weg, omdat ik mijn salaris niet kreeg. Ik kon een ton rijker zijn. Bij Gaziantep degradeerden we twee keer, maar ik verdiende een Süper Lig-salaris (de Turkse eredivisie, red.). Tegen de twee ton aan. Netto. Dan betalen ze niet, gooien je uit het spelershotel en laten je apart trainen. Drie keer per dag, op idiote tijden. Ik hoop dat ik via een rechtszaak nog 40.000 euro van Tarsus krijg. De bond doet niks, omdat de voorzitters machtig zijn. Een zaakwaarnemer lichtte me voor 15.000 euro op en van de voorzitter van Gaziantep kreeg ik nog 30.000 euro. Hij maakte de helft over en vroeg me daarvoor te tekenen. Zonder dat ik het wist tekende ik ervoor dat ik het hele bedrag had ontvangen.” Güngör, die als jeugdvoetballer voor Quick 1888 en NEC speelde en als prof doorbrak bij FC Eindhoven, is gematigd tevreden over zijn carrière. „Blessures wierpen

me ver terug. Ik heb aardig gescoord als buitenspeler. Ik gaf veertig assists en werd de laatste twee jaar kampioen. Ik had hoger kunnen spelen, maar geld is belangrijker. Voor na mijn loopbaan.”

Hij verdient acht keer een modaal Turks inkomen. Door zijn status als profvoetballer geeft hij dat geld nauwelijks uit. Güngör loopt een restaurant binnen, schudt wat handen en prompt hoeft hij na afloop niet te betalen. „Maar het beeld van het profvoetbal is geromantiseerd. Driehonderd dagen per jaar zit ik in een hotel. Mijn verloofde zie ik maandelijks. Ze woont in Istanbul, zeshonderd kilometer van Kusadasi.”

Soms bloedt zijn hart. Als hij met heimwee terugdenkt aan sportpark De Dennen. „De tijd bij Quick 1888 was het mooist. Ik kende iedereen. Voetbal was nog een hobby. Ik ben verliefd op Quick en vergeet die club nooit meer.”